

του Μιχαήλ Χούλη, Θεολόγου

Ο Χριστός κάλεσε τους πρώτους μαθητές Του για να συμμετάσχουν στην όντως ζωή, δηλαδή στην χαρισματική ένωση μαζί Του, που υπερβαίνει ποιοτικά και αυτό το γεγονός της δημιουργίας του σύμπαντος που έγινε με μόνο το λόγο Του. Έκτοτε οι απόστολοι και δια της χειροτονίας μέχρι σήμερα οι επίσκοποι της Εκκλησίας -που έχουν τη θέση των μαθητών του Χριστού- μεταδίδουν την αγιαστική χάρη και την αλήθεια, μέσω της λειτουργικής και μυστηριακής ζωής, στο λαό του Θεού. Στο συγκεκριμένο αγιογραφικό κείμενο δεν αναφέρονται οι ξεχωριστές στιγμές της κλήσης και των υπολοίπων μαθητών, αφού ο ευαγγελιστής ενδιαφέρεται εδώ να δείξει ότι απαντώντας άμεσα και υπεύθυνα στο θείο κάλεσμα βρίσκουμε το σκοπό της ύπαρξής μας και ποιούμε καρπούς που οδηγούν τόσο εμάς όσο και τους συνανθρώπους μας στην αιώνια ζωή.

Ο λόγος του Ιησού είχε δύναμη θεϊκή και πάντες έμεναν έκπληκτοι από τη μοναδική διδασκαλία του και τα θαύματά του. Του έφερναν κοντά του όλους όσοι βασανίζονταν από πολλών ειδών ασθένειες και πόνους, τους σεληνιασμένους, δαιμονόπληκτους και παραλυτικούς, και εκείνος τους θεράπευε. Στην Καπερναούμ (δυτική όχθη της θάλασσας της Τιβεριάδος, ή Γεννησαρέτ, ή λίμνη της Γαλιλαίας) που ξεκίνησε το κήρυγμά Του, πολλά πνεύματα εξέβαλε με εξουσία, θεράπευσε την πεθερά του Σίμωνος που υπέφερε από υψηλό πυρετό, καθώς και πλήθος ασθενών που έφεραν προς αυτόν.

Ενώσω δίδασκε, το πλήθος που είχε συγκεντρωθεί εκεί για να ακούσει τη διδασκαλία του ήταν τόσο πολύ ώστε έπεφτε πάνω του και τον εμπόδιζε. Είδε τότε ο Χριστός δύο ψαροκάικα των μετέπειτα μαθητών Του (όπως φαίνεται ο Πέτρος και οι αδελφοί Ζεβεδαίου ήσαν συνέταιροι), αγκυροβολημένα στη άκρη της λίμνης. Εισήλθε τότε στο καΐκι του Πέτρου (το εξελληνισμένο του όνομα, ενώ συριακά ονομαζόταν Κηφάς) και τον παρακάλεσε να το απομακρύνει από την ξηρά για να αποφύγει τον συνωστισμό. Κατόπιν κάθισε σε κατάλληλο σημείο και δίδασκε το πλήθος, που ήταν συγκεντρωμένο στην ακρογιαλιά. Αυτό μας δείχνει ότι για τις σημερινές ανάγκες της διδαχής του θείου λόγου μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε όλα τα μέσα που μας προσφέρονται, ακόμη και το διαδίκτυο και την τεχνολογία, κάνοντας συνετή χρήση τους.

Όταν τελείωσε το πνευματικό του έργο ο Κύριος, φρόντισε και για τις ανάγκες των σωμάτων. Η Εκκλησία, που είναι το σώμα του Χριστού προεκτεινόμενο στους αιώνες, συνεχίζοντας το έργο Του πάνω στη γη φροντίζει όχι μόνο την ψυχή, αλλά θρέφει και συντηρεί εκατομμύρια πάσχοντες, ανήμπορους, παιδιά, γέροντες και ανέργους, εξασκώντας φιλανθρωπία παγκοσμίως. Λέγει λοιπόν ο Χριστός στον Πέτρο να φέρει σε βαθύ μέρος το πλοίο του και να ρίξει τα δίχτυα για ψάρεμα. Ο Πέτρος τότε απάντησε ότι όλη τη νύχτα κόπιασαν, αλλά ψάρι δεν έπιασαν. Μολαταύτα, άκουσε την παραγγελία του Κυρίου, τον υπάκουσε και έριξε πάλι τα δίχτυα. Τι επισημαίνεται εδώ; Ότι ακόμη κι αν ορισμένες αλήθειες της Εκκλησίας μάς φαίνονται ακατανόητες, δεν θα πρέπει να τις απορρίπτουμε με εγωισμό, αλλά να ζητάμε τη Χάρη του Θεού, τη γνώμη ευσεβών μοναχών και ιερέων, και να μένουμε ταπεινοί. Διότι τα θαύματα του Θεού δεν εξηγούνται με τη λογική, αλλά

την υπερβαίνουν, χωρίς να την απορρίπτουν. Η αλήθειά τους αποκαλύπτεται άνωθεν, στους ταπεινούς και μετανοημένους ανθρώπους, όχι στους ορθολογίζοντες και με οίηση ζώντες και αντιδρώντες.

Μετά από λίγο, τα δίχτυα είχαν τόσα ψάρια ώστε από το βάρος σχίζονταν. Ο Πέτρος εμπιστεύθηκε τον Ιησού και κέρδισε. Τον αναγνώρισε στη συνέχεια ως διδάσκαλο και Θεό, αν και δεν αποκλείεται να τον ήξερε και πρωτύτερα. Διαπιστώνουμε εδώ ότι ο Κύριος θεωρεί απαραίτητη και τη δική μας συν-ενέργεια για να θαυματουργήσει, να παρηγορήσει, να θεραπεύσει, να σώσει. Και ακόμη ότι στη ζωή θα έχουμε και φάσεις ανεξήγητες, άδικες, πόνου, αμφιβολιών, έλλειψης χάριτος. Όπως όμως και οι μαθητές του Χριστού δεν πρέπει να απελπιζόμαστε και να γινόμαστε μηδενιστές. Αλλά να περιμένουμε με προσευχή και υπομονή τις ενέργειες του Θεού, που θα μας οδηγήσουν στη σωτηρία, είτε με πολλαπλάσια καλά, όπως τα πολλά ψάρια στους μαθητές, είτε με το να επιτρέψει ο Θεός κάποιες περιπέτειες, αν είναι για το καλό μας.

Ο Πέτρος, βλέποντας τότε το θαύμα, είπε στον Χριστό να βγει από το πλοίο γιατί ένοιωθε αμαρτωλός. Η αμαρτία μάς αποξενώνει πράγματι από το Θεό. Και λόγω της αμαρτίας αισθάνονται ορισμένοι το Θεό σαν μπαμπούλα και εκδικητή. Η μετάνοια και η συγγνώμη όμως μάς επαναφέρουν στην έννοια του Θεού πατέρα και Θεού αγάπης, και έτσι επανασυνδεόμαστε μαζί του, υικά και αγαπητικά. Ο Ιησούς έδωσε θάρρος στον Πέτρο, λέγοντάς του ότι στο εξής θα ψαρεύει ανθρώπους με το κήρυγμά του. Ότι θα γίνει «αλιεύς ανθρώπων». Στο νόημα της χριστιανικής ζωής περιλαμβάνεται επομένως και η ιεραποστολή. Δεν είμαστε ολοκληρωμένοι χριστιανοί αν, όποτε μας δίνεται η ευκαιρία και όποτε το επιτρέπουν οι συνθήκες, δεν λέμε και δύο λόγια στους άλλους για τον Χριστό, τη σωτηρία του κόσμου, την Ορθόδοξη ζωή, τον παράδεισο και την αιωνιότητα.

Έπειτα απ' αυτά, ο Πέτρος με τον Ιάκωβο (όχι ο αδελφόθεος, αλλά ο γιος του Ζεβεδαίου) και τον Ιωάννη, έσυραν τα ψαροκάικα έξω, άφησαν τα πάντα και ακολούθησαν τον Ιησού. Όπως πολύ πιο παλιά ο Ελισαίος άκουσε την πρόσκληση του προφήτη Ηλία και έγινε μαθητής του, εγκαταλείποντας τα δώδεκα ζεύγη βοδιών που χρησιμοποιούσε στο όργωμα. Αυτή η στάση των μαθητών του Κυρίου μάς αποκαλύπτει ότι η πραγματική αξία της ζωής βρίσκεται στην κοινωνία με τον Θεάνθρωπο Ιησού και συντελεί στο να ξεπερνάμε αγιοπνευματικά τα καθημερινά άγχη, τις εφήμερες αγωνίες και τις μικρότητες: ΔΙΑ του Χριστού, ΓΙΑ τον Χριστό και ΕΝ τω Χριστώ.

Η αλήθεια, το νόημα και η ομορφιά της ζωής είναι ο Ιησούς Χριστός, η ελπίδα του κόσμου, ο οποίος πρώτος τα χαμένα πλάσματά Του κάλεσε, και θέλησε να συναντηθεί μαζί μας για να μας λυτρώσει. Ζώντας κάθε μέρα με τη διδασκαλία του, τη θύμησή του, μιλώντας μαζί του με την προσευχή και ακολουθώντας τις εντολές του, είμαστε εν τω Τριαδικώ Θεώ. Κοινωνώντας ακόμη την Χάρη Του, μέσω των εκκλησιαστικών μυστηρίων, αντλούμε από την άκτιστη δόξα Του, τόσο σ' αυτή τη ζωή όσο και μονίμως στην ανέσπερη και αιώνια βασιλεία Του.

ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ:

«Κυριακοδρόμιο», εκδ. Άρτος Ζωής, Αθ. 2011

«Τα τέσσερα Ευαγγέλια και Πράξεις αποστόλων», αρχιμ. Τιμοθέου Κιλίφη, α΄ τόμος, 4η έκδ., Αθήνα

«Το κατά Μάρκον Ευαγγέλιο», Ιω. Καραβιδόπουλου, εκδ. Πουρναρά, Θεσσαλ. 1988